

Fikir ve Edebiyat Dergisi

MERAM

Aylık Edebiyat Dergisi · Sayı 1 · Mayıs 2020 · 2 TL

MERAM

Fikir ve Edebiyat Dergisi

Aylık Edebiyat Dergisi

Sayı 1 - Mayıs 2020 - 2 TL

**İmtiyaz Sahibi, Yayın
Yönetmeni, Sorumlu Yazı
İşleri Müdürü, Editör**

Hatice Kübra Ara

Sanat Yönetmeni

Erva Avşar

Yayın Danışmanı

İlhan Ara

İletişim

meramdergi@gmail.com

Her hakkı saklıdır. Bu
dergide yer alan yazılar ve
kapak resmi izin
olmaksızın kullanılamaz.

BU FANZİN
DERGİCİLİK
OKULU
Eğitimi Kapsamında
Hazırlanmıştır.
 @dergicilikokulu | dergicilikokulu.com

ÖNSÖZ

DEĞERLİ OKURLAR

Bizler; düşüncelerimizi, hedeflerimizi,
hayallerimizi yazılarımız aracılığıyla kalıcı hale
getiriyoruz ve bunları sizlerle paylaşıyoruz.
Yazarken zevk alıyoruz ve istiyoruz ki sizler de
okurken zevk alın. Okuduğunuz ve dergiyle
ilgilendiğiniz sürece sizlere bir şey katabilecek,
zamanınızı değerlendirecek şeyler paylaşmaya
çalışıyoruz. İyi okumalar

İÇİNDEKİLER

4 Haykırış

Hatice Kübra Ara

5 Kelamların Etkisi

Hatice Kübra Ara

6 Vakit

Sena Sar

8 Ne Zaman

Gözde Çetin

9 Yeryüzü Mutluluğu

İlhan Ara

10 Atölye

Hatice Kübra Ara

12 Güçlü Sesler

HAYKIRIŞ

Hatice Kübra Ara

Duyuyor musun, bu cihandaki hıçkırık sesini ?
Sürüyor musun, akan damlaların izini ?
Hissediyor musun, atan kalbin endişesini ?
Anlıyor musun, bir masumun hislerini ?
Sorguluyor musun kendini ?
Düşünüyor musun hiç benliğini ?
Yoksa çekiniyor musun
Öğrenmekten hakikati ?
Korkuyor musun sana ağır gelmesinden ?

İnsanoğlu böyle bir yaratık işte
Kendi menfaatleri peşinde
Akar hayatı, hiç düşünmeden
Hissetmeden, incelemeyen, bilmeden
Vahşice saldırır, başkalarını önemsemeden
Yırtar kalpleri, akıtır kanları
Yakar vicdanları, yıkar ümitleri
Çığner masumları, akıttırır gözyaşları

En çılgın yaratıklar bile korkar oldu
Bu vahşilikleri kabullenemez buldu

Hala susuyor zavallı insancık
Hala anlatmıyor olanları apaçık
Saklanıyor, gizleniyor, korkuyor
Ah, bu yol hiç iyi gitmiyor

Haykır doğruları saklanmadan
Bağır ses tellerin kopana kadar
Bu katliamlar için, bu vahşilikler için
Duyur sesini ta cihana kadar, korkmadan
Anlat, anlat insanlara
İnsanlığı yeniden hatırlat bu zavallılara
Eğer devam edersen saklanmaya
Korkmaya, gizlenmeye, susmaya
Ağlayan bedenleri sen de yakarsın
Kalplere en ağır işkenceleri sen de
Yaparsın

Ama bunları durduracak bir yol
Hem de koyulmamız gereken
İşte o yol, o isteğim:
Susmak yok haykırmak var
Bağıralım gerçekleri ölünceye kadar
Korkmadan, saklanmadan, gizlenmeden...

G
E
R
Ç
E
K

KELAMLARIN ETKİSİ

Hatice Kübra Ara

Gıybet

Dökülür ağızlardan bir iki kelam
Yıkar geçer ortalığı utanmadan
Cehennem ateşi gibi yakar kalpleri
Beraberinde getirir çirkinlikleri
Savaş sonrası bir şehir gibi
Yıkıntılar bırakır, molozlar bırakır
Yüreklerde.

Merhamet

Bazen, bazen ağızlardan öyle şeyler dökülür ki
Kıştan sonra bahar gelmiş gibi
Çevreden hanımeli kokusu gelir sanki
Etrafı kaplar çocuk sesleri
Dolaşır yüzlerde gülümsemeler
Dolaşır gönüllerde masum hisler

Bazı sözler, bazı kelimeler da vardır
Gözü boyalı insanların gözlerini
Adeta fırça misali
Gerçeklerle, doğrularla temizler o gözleri
Gözlere düşen perdeleri de sökerler
Asarlar yerine hakikati

doğruluk

**“En kara gecenin de
sabahı olur”**

**WILLIAM
SHAKESPEARE**

VAKİT

Sena Sar

Yağmur yağıyordu. Adeta tek tek yıkanıyordu ağaçların yaprakları, yerlerdeki çimenler... En güzel hallerden birisi diye düşünüyor insan gayr-i ihtiyarı. Evet her şey temizleniyor. Keşke hep böyle kalsa diye iç geçiriyor.

Sabah... Mis gibi tertemiz bir hava. Balkondaki sardunyalara aşır, hüzme halinde menekşelere, şebboylara, küpelilere vuran o güzel ışık. “Hiç bitmese, hep bu anda kalsam.” diye geçiriyor içinden. Ama dünya dönüyordu ve yaklaşık yirmi dakika sonra ışık yer değiştirecekti.

Anlıyorsun yaşarken hiçbir şey sabit değil. İnsanlar, nesnelere, olaylar hatta duygular, düşünceler, hisler... sabit değil. Belki de kainatın var oluşuna tersti. Kainattaki düzenli, sistemli hareket ve ısrarlı şekilde hareket anlatılırken hep çok uzaklar, insanın bazen çokta bilmediği uzay, galaksiler, sistemler, yıldızlar örnek veriliyor. Oysa hareket, değişim, düzen hayatın içinde insanın yanı başında, insanın içinde, duygusunda, hissinde...

Mutlu olursun ve hiç bitmesin hep sürsün istersin yaşadığın dakikalar, saatler...Hiç durmadan yağmur yağsa ya da güneş devamlı aynı açıyla seni, pencereni aydınlatsa... Sıkılırsın, bu hareketsizlik ve değişimsizlik seni rahatsız eder. Yağmursuzluk nedir bilmezsin. Anlayamazsın penceresi hiç ışık almayan ya da az ışık alanları. En sevdiğin tatlıyı saatlerce yiyemezsin, annene günlerce sarılmış şekilde kalamazsın.

Etrafına bakıyorsun çiçekler, ağaçlar çeşit çeşit. Cinsleri, türleri... Bazen aklını zorluyor bu kadar çokluk. Ve insan... O da çeşit çeşit. Duyguları, hisleri, zevkleri, sevdikleri, sevmedikleri... Mesela, herkes sevmez yağmuru. Senin için temizlik olan yağmur, başkası için çamur olabiliyor. Yağmura karşı tedbirini almamışsa, yağmur beklediğinden çok yağmışsa, yağmura vakitsiz yakalanmışsa, hele hele yağmurun bir vakit sonra dineceğini bilmiyorsa, daha doğrusu bildiğini unutmuşsa... Evet yağmur onun için sadece çamur. Hiçbir anlamı olmayan hatta tiksindirici bir çamur.

Düşünse... Hiçbir şey sabit değil. Düzenli bir hareketlilik var. Her şey devamlı kalmaz. Kafasındaki vehimlerle, olumsuz düşüncelerle ayakta kalma gücününü azaltacağına belki sakin bir yerde beklese, belki daha yavaş ve dikkatli hareket etse bu sıkıntı hatta bela gibi gördüğü yağmurdan daha az etkilenecek. Bitecek. Yağmur da bitecek, güneş de doğacak, hatta etrafında hiç çamur kalmayacak ve bir su birikintisi bile olmayacak. Ama yağmur o şiddetiyle yağarken kendisi bitap yorgunken etrafı çamurlar içinde ve çaresizken hiç de düşünemiyor yağmurun dineceğini.

Evet, evrende hiçbir şey sabit değil. Bir düzen ve ahenk var dünyada. Unuttuğumuz hepsinin bir vakti var.

“Hâl yoktur, mazi ve onun emrinde bir istikbal vardır. Biz farkında olmadan istikbalimizi inşa ederiz.”
“İş evvela zaman telakkisidir...Çalışmak ancak muayyen düzeniyle olur.”
“Vâkıa eşim Emine amansız bir hastalıktan ölmüştü, evim yıkılmıştı, iki çocukla baş başa kalmıştım, çalışmanın lezzetini kaybetmişim, hepsinden fenası artık hiçbir şeye inanmıyordum. Fakat korkmuyordum da. Olabilecek şeylerin en kötüsü olmuştu. Artık hürdüm. Artık Emine bir daha ölemezdi, hatta hastalanamazdı da. Hayatımda birçok şeyler beni korkutabilir, başıma türlü felaketler gelebilirdi. Fakat en müthişi, onu kaybetmek ihtimali ve bunun korkusu artık yoktu.”

Saatleri Ayarlama Enstitüsü, Ahmet Hamdi Tanpınar

NE ZAMAN ACITIR

Gözde Çetin

Belki de hayatımızı zindana çeviren vehimler, vesveseler, korkularımız. Bizi en çok kahreden geleceğin belirsizliği ve onun üzerine kurduğumuz senaryolar.

Kahramanımızın da anlattığı gibi eşi hastayken onun ölecek olma korkusu ve hastalığına çare bulunamaması onu asıl üzen. Eşi öldükten sonra bu baskıdan kurtulduğunu söylüyor. Artık bir daha ölemez, oldu bitti. Bunun korkusuyla yaşamayacağım artık, diyor. Ve hayatımıza baktığımızda varlık içinde yaşarken aç, sefil olacağımızı düşünmek hem varlıktan zevk almayı engelliyor hem de geleceği kabus haline getiriyor. Başka bir örnekle korkularımız hayatımızı kabus haline getiriyor. O korktuğum başıma gelse de kurtulsam bu azaptan.

Ben mesela lise sınavına gireceğim sene "Ya sınav kötü geçerse, ya istediğim liseyi kazanmazsam ve geleceğimi mahvedersem?" korkusuyla sınav gününün gelmemesini isterdim. O gün yaklaştıkça karnıma ağırlar girer, kendi kendime senaryolar kurardım. Artık öyle bir hal aldı ki ben çalıştım, ne olursa olsun dedim çünkü geleceğin getirdiği belirsizlik beni yiyordu. Ve akranlarımla sınavdan sonra rahatlayacağız her şey güzel olacak diyorduk. Sonra fark ettim ki benim sınavım iyi geçmişti ama sınavı beklediğinden çok daha kötü geçen, kabusunu yaşayan arkadaşlarım da sınavlarının sonucuna üzülme yerine baskıdan kurtulduklarına seviniyorlardı ve hayatlarına devam ediyorlardı. O yüzden anı yaşa demişler, anı yaşa ki gelecekte gelecek hüznü seni bir gram üzmesin, anı yaşa ki pişmanlık seni hiçbir zaman boğmasın.

Ben şunun farkına vardım: Hayatımızı biz zorlaştırıyoruz çünkü emin olun insan her şeye adapte oluyor. Evet gerçekten zor durumda olmak korkunç bir şey ama "Ya muhtaç olursam, ya sevdiğim beni terk ederse, ya yanarak ölürsem?" gibi kendimizi yiyip bitirmek yerine şuan zor durumda olmadığımızı şükretsek hem hayattan zevk alırız hem de korktuğumuz şeylerden daha kötü olan baskılardan kurtuluruz. Eğer zorluk yaşarsak iyi şeyler hayal edebiliriz. İşte böyle mutlu olabiliriz.

YERYÜZÜ MUTLULUĞU

İlhan Ara

İnsan, kainatta var olduğu günden bu yana belli bir gaye için yaşamıştır. Doğum ve ölüm arasında çok değişik amaçlar edinmiştir. Beslenme, barınma, korunma ve de hayallerine kavuşma gibi. *Yeryüzü mutluluğu düşlerle gerçekleşir.*

Ölüm iki çeşittir: Birincisi fiziki ölüm ikincisi ise ruhen ölümdür. Hayali olmama, hedefi ve gayesi olmama neticesinde oluşan ölüm ruhen ölümdür. İkinci ölüm daha acı ve düşündürücüdür. İnsan metabolizması enerjiye, harekete ve yenilenmeye muhtaçtır. Hayali, gayesi olmadığı takdirde insan hücreleri yaşlanır ve ölür. İdeali ve hayali olan insan başkalarına da faydası olan insandır. Başkasına faydası olmayan insan fiziken canlı olsa bile ruhen ölüdür ve topluma yüküdür. *İçinizde en hayırlı insan başkasına faydalı olan insandır.* Faydalı olabilmesi için insanın kendisini madden ve manen geliştirmesi ve aktive etmesi gerekmektedir. Branşında mükemmeli yakalaması gerekir. Bunu başarması için devamlı hedefini yükseltmeli ve bu hedefe varmak için devamlı çalışmalıdır. Güncel olması bakımından doktor vardır, sadece sıradan işini yapar. Doktor vardır bir hastalığın ilacını bulmak için düş kurar ve devamlı çalışır, o aşığı bulur. Bu da o doktorun hayali ile canlı kaldığını bize gösterir.

"İnsan, düşleri öldüğü gün ölür."

YAŞAR KEMAL

Bazen iyilik adına atacağımız adımlarda zorluklarla karşılaşabiliriz. Yeniliğe kapalı olanlar aydınlanma adına atacağımız adımlarda karşımıza duvarlar örebilir, bizlere türlü zorluklar çıkartabilirler. Fakat unutmayalım ki *hiçbir yarasa aydınlığa karşı koyamaz.*

Sonuçta bizim de fiziken ölüm gerçeği karşımızda duruyor. Ama ruhen canlı kalabilmemiz kuracağımız düşlere ve hayallere bağlı. Bu düşleri yerine getirmek için inançla çalışmalı ve canlı kalmalıyız çünkü biliyoruz ki *en canlı insanlar topluma en faydalı olan insanlardır* ve de fiziken öldüklerinde de güzel insan olarak anılırlar, tarihin sayfalarına isimleri altın harflerle yazılır.

ATÖLYE

Hatice Kübra Ara

Bir cumartesi günü. İkinci vakitleri. Burcu mutfaktaki bulaşıklarını yıkadıktan sonra loş, sessiz ve biraz dağınık olan salonunda tekli koltukların üzerinde oturan kedisini kucağına alıp oturdu. Küçük salonunun orta sehпасından da telefonunu ve okumakta olduğu kitabını aldı. Sonra kendine rahatlamak için hazırladığı kahveyi yudumlamaya başladı. Yudumlarken dışarıdaki yağmur damllarını ve insanları izliyordu. Onların da yağmur damlları gibi telaşlı olduklarını gördü. O sırada aklı yeni bir iş kurma planına takıldı. Uzun süredir bir takı tasarım atölyesi açmak istiyordu ve bu fikrini sevdikleriyle de paylaşınca onların onayıyla bu isteğı iyice yerleşmişti.

Kafasında tasarlamaya başlamıştı atölyesini. Küçük bir dükkan olmalıydı. İçinde ahşap raflar ve ahşap masaları olacaktı. Renk renk sepetlerin içinde de malzemeleri olacaktı. Zemini siyah beyaz aynı satranç tahtasına benzer şekilde soluk renkte karelerle oluşacaktı. Ve etrafı, tavadaki sarı ışıklar aydınlatacaktı. Tabiki birkaç dekoratif ürün de ekleyecekti.

Tam o esnada kapı çalındı. Kimseyi beklemiyordu. Arkadaşlarıdır diye düşündü ve kedisiyle beraber kapıyı açmaya gittiler. Filiz, soğuk bir rüzgarı beraberinde getirmişti. Filiz, Burcu'nun çok yakın arkadaşlarındandı. Birlikte üniversite zamanlarında tanışmışlardı ve o günden beri beraberlerdi. Burcu onu kapıda görünce yüzü güldü ve hemen içeri aldı. Dolaptan terlik çıkarıp verdi. Sonrasında birlikte atıştırmak ve içmek için kahve ve birkaç bir şey hazırladılar. Sohbetlerine doyum olmazdı. Mutfakta işleri bittikten sonra battaniyenin koltuklarda gezdiği, radyatörün verdiği ısıyla sıcaklaşan, sadece lambaderin sarı ışığıyla aydınlanan salona gittiler. Sohbetlerini daha doyurucu kılmak için televizyondan kısık sesle şarkı açtılar ve her şeyden konuşmaya başladılar. Konu takı tasarım atölyesine gelmişti. Filiz, Burcu'yu bu konuda en fazla destekleyenlerdendi ve ondan enerji alıyordu. Dükkan konusu yeni derdi olmuştu artık. Dükkanın kira parası, yeri, içi, kiracısı... Nasıl olacaktı, nerden bulacaktı. İyice araştırması lazımdı.

Saat on buçuğa geliyordu ve Filiz gitmişti. Burcu kedisiyle evde tek kalmıştı. Biraz kitap okuduktan sonra televizyonu açtı ve önüne bilgisayarını aldı. Araştırmaya başladı. Dükkanlar, dükkanlar...İki saatlik bir araştırmadan sonra kafasını kaldırdı ve televizyona baktı. Saat geğ olmuştu. Kedisi de diğer tekli koltukta uyukluyordu. Kumandayı aldı ve kanallara bakmaya başladı. Her zamanki gibi doğru düzgün bir program yoktu. Kapattı ve koltukta uzanarak düşünmeye başladı. En iyisi yarın ailesi ile tartışıp fikir almaktı ve devam etmekte.

Sabah uyuyakaldığı koltuğundan ayılarak dışarı baktı. Güneşin selamı bu sabah bir başkaydı. Pencereyi açtı. Etrafı, yağmur sonrası ortaya çıkan ve doğanın parfümü olan toprak kokusu sarmıştı. Mutfağa geğti , kendine kahvaltı hazırladı. Sonra dışarı çıkmak için hazırlandı. Üstüne mevsimlik bir mont geçirdi ve kapıyı kilitleyip çıktı.

Dışarıya biraz hava almak ve evin ihtiyağlarını halletmek için çıkmıştı. Apartmanın kapısının önünde Mehmet amca ile karşılaştı ve onunla sohbet etmeye başladı. Halini, hatırını sordu. Söz sözü açarak dükkan konusuna da geldi. Burcu, Mehmet amcanın bir tanıdığı olabileceği düşünmesiyle ona da sormaya karar verdi. Mehmet amcanın bir tanıdığı yokmuş ama bir dükkan ilanı gördüğü takdirde hemen arayacağını bildirmiş.

Burcu, markete uğrayıp evin eksikliklerini halledince biraz yürüyüş yapmaya karar verdi. Gerçekten böyle bir atölye kurmalı mıydı, bu için içinden çıkabilir miydi, dükkan kirasını karşılayabilir miydi, bıkar mıydı, sıkılır mıydı ? Kafası bulanıyordu. Sağmaladığını fark etti çünkü gerçekten böyle bir atölye kurmak istiyordu hem de hiç usanmadan sıkılmadan yapacaktı. Sadece şu zamanlarda biraz gerilmişti. Sonuçta ilk defa böyle bir girişimde bulunacaktı. Normaldi. Kendine güvenmeliydi. Sonuçta arkasında onu destekleyecek ailesi, dostları, tanıdıkları vardı. Bunun üstesinden kalkabilirdi. Hayalleri için bunu yapabilirdi. Başarabilirdi. Sadece biraz sabır ve azim gerekliydi. Sonrasında atölyesi avuğlarında olacaktı.

Güçlü Sesler

DÜNYA ADALETSİZ ÇOCUK

**Çıkar boynundan at o ipi çocuk!
Salıncaklar mı yok sana?
Kalk hadi o soğuk betondan,
Yatacak başka yer mi yok sana?
En sevdiklerimi verdim ölüme de;
Ben bu yaşında gitmenin böylesini görmedim.
Kırılan bir boyun gibi orta yerinden kırıldığını ömrün...
Görmedim Ademoğlunun dalından koparılır gibi koparıldığını...
...ve böylelikle umut etme kabiliyetimizi aldılar elimizden.
Ne diyeyim, dilerim ihtiyacı olan birine gidiyordur bizden aldıkları umut!
Dünya adaletsiz çocuk!
Dünya zorba.
Elbet eşitleneceğiz o gün kıyamda.
Bu kekeme, toz ve duman sözlerimi iyi belle,
Bahara kalmaz, gelirim yanına.**

Nazım Hikmet Ran

AĞLAMAK İÇİN GÖZDEN YAŞ MI AKMALI?

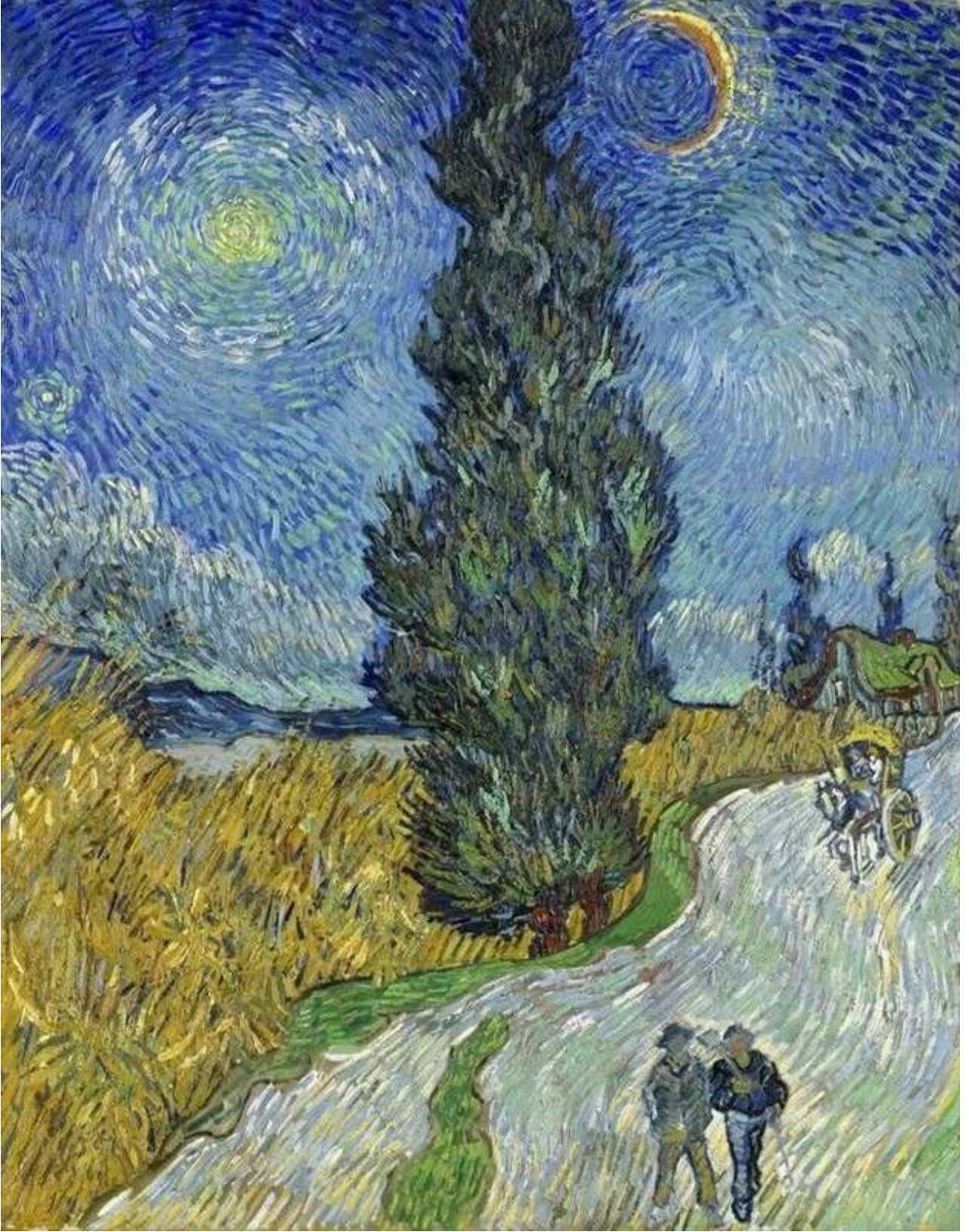
**Ağlamak için gözden yaş mı akmalı?
Dudaklar gülerken, insan ağlayamaz mı?
Sevmek için güzele mi bakmalı?
Çirkin bir tende güzel bir ruh, kalbi bağlayamaz mı?
Hasret, özlenenden uzak mı kalmaktır?
Özlenen yakındayken hicran duyulamaz mı?
Hırsızlık; para, mal mı çalmaktır?
Saadet çalmak, hırsızlık olamaz mı?
Solması için gülü dalından mı koparmalı?
Pembe bir gonca iken gül dalında solmaz mı?
Öldürmek için silah, hançer mi olmalı?
Saçlar bağ, gözler silah, gülüş, kurşun olamaz mı?**

Victor Hugo

ATIYİ KARANLIK GÖREREK AZMI BIRAKMAK

*Atiyi karanlık görerek azmi bırakmak...
Alçak bir ölüm varsa, eminim, budur ancak.
Dünyâda inanmam, hani, görsem de gözümle.
İmânı olan kimse gebermez bu ölümle:
Ey dipdiri meyyit! “iki el bir baş içindir.
”Davransana... Eller de senin, baş da senindir!
His yok, hareket yok, acı yok... Leş mi kesildin?
Hayret veriyorsun bana... Sen böyle değildin.
Kurtulmaya azmin, niye bilmem ki, süreksiz?
Kendin mi senin, yoksa, ümidin mi yüreksiz?
Atiyi karanlık görüvermekle apıştın?
Esbâbı elinden atarak ye’se yapıştın!
Karşında ziyâ yoksa, sağından, ya solundan,
Tek bir ışık olsun buluver... Kalma yolundan
Alemde ziya kalmasa, halk etmelisin, halk!
Ey elleri böğründe yatan şaşkın adam kalk!
Herkes gibi dünyada henüz hakk-ı hayâtın,
Varken, hani herkes gibi azimde sebâtın?
Ye’s öyle bataktır ki: Düşersen boğulursun.
Ümîde sarıl sımsıkı, seyret ne olursun!
Azmiyle, ümidiyle yaşar hep yaşayanlar;
Me’yûs olanın ruhunu, vicdanını bağlar,
Lâ’netleme bir ukde-i hâtır ki: Çözülmez...
En korkulu cânı gibi ye’sin yüzü gülmez!
Mâdâm ki alçaklığı bir, ye’s ile şirkin;
Mâdâm ki ondan daha mel’un, daha çirkin
Bir seyyie yoktur sana; ey unsur-i îman,
Nevmîd olarak rahmeî-i mev’ûd-i Hudâ’dan,
Hüsrâna rızâ verme... Çalış... Azmi bırakma;
Kendin yanacaksan bile, evlâdını yakma!
Evler tünek olmuş, ötüyor bir sürü baykuş...
Sesler de: “Vatan tehlikedeymiş... Batıyormuş!
”Lâkin, hani, milyonları örten şu yığından,
Tek kol da, “Yapışsam..” demiyor bir tarafından!
Sahipsiz olan memleketin batması haktır;
Sen sâhip olursan bu vatan batmıyacaktır.
Feryâdı bırak, kendine gel, çünkü zaman dar...
Uğraş ki: Telâfi edecek bunca zarar var.
Feryâd ile kurtulması me’mûl ise haykır!
Yok yok! Hele azmindeki zincirleri bir kır!
“iş bitti... Sebâtın sonu yoktur!” deme; yılma
Ey millet-i merhûme, sakın ye’se kapılma.*

Mehmet Akif Ersoy

"İnsanları sevmekten daha sanatsal bir şey olmadığını düşünüyorum."

Vincent van Gogh

Yapabileceğini düşünen yapabilir, yapamayacağını düşünen yapamaz. Bu değişmez ve tartışılmaz bir kuraldır.

Pablo Picasso

"Ömrümüz boyunca erdem ve bilgelik kazanmak için elimizden geleni esirgememeliyiz, çünkü ödülü güzel olduğu gibi verdiği umut da büyüktür."

Sokrates'in Savunması, Platon